

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνεχεια εκ του προηγούμενου)

‘Αμέσως ο Φλορεστάν έγινε πελιδόνς σάν κτώμα και ξεφάνισε δυνατά.

— ‘Αχ! ψιθύρισεν ο Βοινδινός, νά πού αρχίζετε νά πιστεύετε στην προφηεία του Παρακέλσου... Τί τὰ θέλετε, ύψηλότατε !... Ο μεγαλύτερος άδελφός ήταν ύποχρεωμένος από τή Μωτρα νά άτιμάσει και νά καταστρέψει τήν οικογένειά του και νά γίνη ο δήμιος του άδελφού του. ‘Ετσι ήταν γραμμένο.

‘Ο Φλορεστάν, πού τόν έλυνε κρύος ιδρώτας, έχωνε τὰ νύχια του μέσα στο στήθος του. Μιά πασιμαδίχη φρίκη τόν έκανε νά ταραζέται σύγκορμος. Ούτε ζήλεια ένοιωθε πιά, ούτε μίσος. Καί άξαφνα, χώνοντας τὸ πρόσωπό του μέσα στά χέρια του, άρχισε νά δολύζει.

— ‘Αδελφέ μου !... ‘Αδελφέ μου !... ‘Αδελφέ μου !...

X

Μιά παράδοξη διαταγή.

‘Ας προχωρήσουμε ένα διάστημα έξη εβδομάδων. ‘Ο γεμινάας είχε πέσει βήρους στην Τουραίνη. Λόγω του ψύχους μόλις νύχτωσε, ή πόλις έρημωνε τελείως. ‘Εκείνο τὸ βράδι κανένα σπίτι δέ βρισκόταν φωτισμένο στην Τουραίνη.

‘Ο δὸν ‘Ερμάνδος νιέ Κάστρο Γίρον ο διοικητής τής Τουραίνης είχε μπει μέσα στο μέγαρο του συνοδευόμενος από τὸ δοῦκα νι ‘Αρκός. Μόλις έβγαλαν τούς μανδύες των, εκάθισαν στο τραπέζι πού τούς έπριμενε στρωμένο. Καθώς έτρωγαν ο δὸν ‘Ερμάνδος έβγαλε μιὰ περιγαινή και τήν έδωσε στο φίλο του γιά νά τή διαβάσει. ‘Η περιγαινή αυτή έγγραφε τὰ έξής :

‘Ο Δουξ νι ‘Αλβα, τοποτηρητής του βασιλέως τής ‘Ισπανίας, άνωτατος Διοικητής των Κάτω χωρών, εξακριβώσας ότι ο Γοδεφρείδος νιέ Φρενοά, κόμης τής Θούνης, ηργάσθη ενδοικώς ύπερ τής αννομίας του κόμητος τής ‘Οράνζης και των άλλων ενγεων των Κάτω Χωρών και ότι παρέδωκε προδοτικώς τας κλειδας του ‘Αγίου Κεντίνου εις κακοποιούς και άποστάτας τής Καθολικής εκκλησίας,

Κηρύττει τὸν εν λόγω κόμητα ενγον εκκλημάτων προδοσίας, σάσους και καθουσιώσεως και τὸν καταδικάζει εις τὸν διά ξίφους θάνατον.

Διατάσσει νά εκτεθῆ ή κεφαλή του εις τὸπον ύψηλὸν και δημόσιον ὡστε νά ἴδῃ ο λαὸς αὐτὴν και δημεύει πάντα τὰ ἀγαθὰ του. Ψηφίζει τέλος νά κατεδαφισθῆ ή οικία του εἰρημένου κόμητος τής Θούνης, νά σπειρωσιν αἶας ἐπὶ του οἰκοπέδου τής και νά στήσουν ἐκεῖ ἐπιγραφὴν ἀναγγέλλουσαν ότι ὁ τόπος αὐτός εἶνε αἰμιος.

— ‘Ιδοῦ, εἶπε φιλοσοφικά ο Ερμάνδος, πὸς καταντάει κανείς... Καί νά σέπτομαι ότι ο κομης πρὸ έξη βδομάδων χόρευε στο σπίτι μου...

— Ποιά σάσι τηρεῖ ο κόμης στη δυστυχία του; ρώτησε ο δουξ νι ‘Αρκός.

— Εἶνε γαλήνιος και έντελως αξιοπρεπής. Ρώτησε γιά νά μάθῃ πότε θά γίνη ή εκτέλεσίς του. Καί όταν ο δικαστής του άνεκοίνωσε ότι θά γίνη αύριο, εκείνος τὸν ευχαρίστησε χαμογελώντας. ‘Όταν ο δικαστής του έπρότεινε νά του στείλουν παλά γιά νά μεταλάβῃ, ο κόμης τής Θούνης άπάντησε : «Δεν πειράζει θά μεταλάβω αύριο στο Ικρίωμα».

— ‘Α! εἶπε ο Δουξ ευχαριστημένος, βλέπετε λοιπὸν καλὰ ότι ο κόμης δεν άλλαξε θρησκευμα ὡπως λένε.

— ‘Επειτα, ζήτησε νά του επιτρέψουν νά δεχθῆ τήν κόμησαν. ‘Εννοείται ότι δεν μπόρεσαν νά του κάνουν αυτή τή χάρη, γιατί ή κόμησα εξηφανίσθη τήν άλλη μέρα τής συλλήψεως του σύγγου τής.

— ‘Εξηφανίσθη !. Καί τί άπέγνε ;
— Διαφορά πράγματα λέγονται σχετικώς. ‘Αλλοι λένε ότι έπεσε στο ποτάμι κι’ άλλοι ότι έφυγε στη Γερμανία. ‘Αλλοι, τελοςπάντων λένε ότι έφυγε μ’ ένα φίλο τής...

— Αυτό εἶνε αἰμία ! ψιθύρισε ο δουξ νι ‘Αρκός σκεπτικώς. Καί ο κόμης τί λέει γιά τις κατηγορίες ή ὁποῖες άλευθύνονται εναντίον του.

— ‘Αρνείται έντελῶς τις κατηγορίες αυτές, λέγοντας ότι του εκλεψαν τὰ κλειδιά.

Τῆ στιγμῆ εκείνη ένας ύπηρέτης παρουσιάστηκε στο κατώφι τής πόρτας.

— Τί τρέχει; τὸν ρώτησε ο δὸν ‘Ερμάνδος.

‘Ο ύπηρέ η; προχώρησε και έδωσε στὸν κύριό του ένα γράμα. ‘Ο δὸν ‘Ερμάνδος τὸ άνοιξε και διάβασε τήν ύπογραφή.

— ‘Ο δουξ νι ‘Αλβα !... φώναξε ξαφνιασμένος. Ποῦ εἶνε ο ταχυδρόμος πού σου έδωσε αὐτὸ τὸ γράμμα ; ρώτησε στρεφόμενος πρὸς τὸν ύπηρέτη.

— Δεν τὸ έφερε ταχυδρόμος, κύριε Διοικητά. Τὸ έφερε ένας άνωτερος αξιωματικὸς συνοδευόμενος από δυο εὐπατριδες.

— Κυλά... παρακάλεσε τούς νά περιμένουν μιὰ στιγμῆ. Καί πλησιάζοντας στο φῶς διάβασε τὸ γράμμα :

«Κύριε Διοικητά,

‘Ο κομιστής τής σπούσης εἶνε ο μαρκήσιος Βορίας, ο νιός μου. ‘Υπακούετε σ’ αὐτὸν ὡπως σ’ ἐμένα τὸν ἴδιο.

Δουξ νι ‘Αλβα

Διοικητής των Κάτω Χωρών»

— ‘Ο γιός του ! φώναξε τρομαγμένος ο δὸν ‘Ερμάνδος. Κ’ ἐγὼ διέταξα νά περιμένῃ.

Καί χωρὶς νά ζητήσῃ συγνώμη από τὸ συνομιλητή του, έτρεξε έξω.

‘Ο εὐπατριδής του ὁποῖου ή αφίξις είχε καταταρῆξει τὸν δὸν ‘Ερμάνδο, ήταν παιδί μόλις δεκάξη χρονῶν. ‘Όταν ο διοικητής έμληξε στην αίθουσα ὡπου περιμένο, τὸν βρῆκε νι περιφρρειται άνωπόμονα, τινάζοντας, νευρικά άναων στὸν τάπητα τὸ χιόνι πού ήταν στο μανδύα του

Στο βάθος τής αίθουσῃς περιμέναν άκίνητοι οί δυο εὐγενεῖς τής ακολουθίας του.

— Κύριε, εἶπε άμέσως ο νέος διακόπτοντας τήν προσφώνηση πού είχε αρχίσει ο δὸν ‘Ερμάνδος, συγχωρήστε με πού σὰς διακόπτω, αλλά δεν έγω καιρὸ διαθέσιμο γιατί σέ μιὰ ὄρι φωνῶ γιά τις Βρυξέλλες. Ξέρετε ποῖος εἶμαι. Ευερεστηθῆτε λοιπὸν νὸ μ’ άκούσετε.

‘Ο συνταγματάρχης διοικητῃς έκανε μιὰ πόκληση.

— ‘Ο Δουξ νι ‘Αλβα εἶνε πολύ δυσαρεστημένος από σὰς, κύριε νιοικητά ! ξεκολούθησε ο νέος. Σὰς θεωρεῖ ὡς νωθρὸν και άδρανῆ.

— Καί γιά ποιὸ λόγο, Θεέ μου ; ρώτησε τρομαγμένος ο δὸν ‘Ερμάνδος.

— Γιά τήν ύπόθεση του κόμητος τής Θούνης. Γιά ποιὸ λόγο ο ἐγκληματίας αὐτός ζῆ άκόμη ;

— Μά, κύριε μαρκήσιε, έπρεπε πρῶτα νά γίνη ή δίκη του.

— ‘Α, ναι ! ή δίκη του... Αὐτὸ ήθελα κι’ ἐγὼ νὰ σὰς πῶ. Μιὰ δίκη πού μπόρεσε νά τελειώσει σέ τρεῖς μέρες, βάσταξε έξη βδομάδες.

Καί σ’ αὐτὸ τὸ διάστημα δέ μπόρεσατε ν’ άποσπάσετε από τὸν κόμητα οὔτε μιὰ ἐξομολόγηση...

— Μά γι’ αὐτὸ άργησε άκριβῶς ή δίκη. ‘Ο κόμης ηγονεῖτο κάθε ένοχή του...

— ‘Επρεπε νά τὸν βιτανίστη.

— Αὐτῆ ήταν και δική μου γνώμη και δεν φταῖω ἐγὼ άν δεν έπραγματοπολήθηκε, άπάντησε ο διοικητής καταστενοχωρημένος.

— Γιά όλα αὐτά, εἶπε ζωηρὰ ο νέος, θά δώσετε λογαριασμὸ στὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος πρόκειται νά σὰς καλεσῃ στην έδρα του.

‘Ο δὸν ‘Ερμάνδος τὰ είχε χάσει και τραυλιζοντας εἶπε :

— Σὰς ὀρκίζομαι, κύριε, τὸ πράγμα δεν εξητάτο από μένα...

‘Αλλά έχουμε καιρὸ άκόμη...

— Καιρὸ ; Γιά ποιὸ πρῶγμα ;

— Γιά νά παραδώσουμε τὸν κόμητα στα βασανιστήρια...

‘Ω; αύριο τὸ πρωὶ πού θ’ άποκεφαλίσθῆ ύπάρχει άρετὸ διάστημα...

— ‘Όχι, κύριε, ή εκτέλεσις αὐτῆ θάναβληθῆ γιατί θά παραδῶσε άμέσως σέ μένα τὸν κατάδικο.

‘Ο διοικητῃς έκανε πίσω ξαφνιασμένος.

— Δεν εκαταλάβατε τί σὰς εἶπα ; του εἶπε τότε ή τυχος ο μαρκήσιος νι Βορίας

— Μάλιστα, εὐγενέστατε... Μά φοβάμαι ότι δεν σὰς κατάλαβα έντελῶς...

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ, ΟΠΛΙΣΘΗΤΕ, ΛΑΒΕΤΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΣΑΣ !

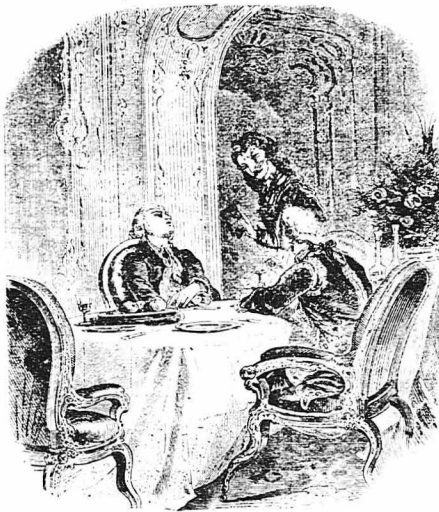
ΕΡΧΕΤΑΙ ! ΕΡΧΕΤΑΙ ! ΕΡΧΕΤΑΙ !

Ο Μ Π Α Λ Α Ο Ο

(Τὸ νέο μας μυθιστόρημα)

Θὰ σὰς καταπλήξῃ, θὰ σὰς τρομαξῃ, θὰ σὰς φέρῃ φρικιάσεις, θὰ σὰς γοητεύσῃ, θὰ σὰς θυμῃσῃ τεν περιφρημο

«ΚΑΠΕΓΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ»

‘Ο έπηρέτης προχώρησε και έδωσε ένα γράμμα